

behøvede at tage sig af disse Bestemmelser. Jeg beklager meget dette Standpunkt, som den højtærede Minister har indtaget, og jeg tror, at han ser ganske fejl paa Resultatet af de sidste Valg til vore Amtsraad. Hans Opfattelse var denne, at der havde den privilegerede Valgret ikke faaet saa meget stor Betydning, den havde ikke ført til, at de demokratiske Retninger kom i Mindretal indenfor Aftsraadene, men samtidig vendte han sig med en Bemærkning til den ærede Ordfører (Keiser-Nielsen) om, at det kunde jo nok være, at de vare i Mindretal, naar de kun regnede Socialdemokratiet til de demokratiske Partier. Jeg tror ikke, vi fra vor Side ville være tilbøjelige til at dele paa den Maade, men jeg tror derimod, at vi, belærte af mange Erfaringer baade i Kommune og Stat, have Grund til at dele saaledes, at vi regne Socialdemokratiet og det radikale Venstre for de klart og tydeligt demokratiske Retninger i Danmark, og at der overfor dem staa udpræget konservative Retninger og saa nogle moderate Retninger, som man ikke rigtig ved, hvor man har. Regeringspartiet her i Tinget hører efter mit Skøn dertil. Der er demokratiske Kræfter i det, ikke mindst i dets Vælgerkorps, men der er unægtelig ogsaa Folk, som til Trods for at de bære Venstre-navnet, efter mit Skøn i deres Syn paa de sociale Forhold ere lige saa konservative som overmaade mange af dem, der bære Højrenavnet. Mit Indtryk af Forholdet er dette, at med Hensyn til konservativt Temperament er det mig ikke muligt at opdage nogen væsentlig Forskel mellem den højtærede Konseilspræsident og f. Eks. det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard). Det synes mig, at det samme konservative Syn behersker dem begge, og der er det, at jeg ikke kan se bort fra, at de Aftsraadsvalg, der have fundet Sted, give Indtryk af dette, at moderate konservative Strømninger, som ikke havde Fler-tal i Befolkningen, herske i og beherske med fuld Sikkerhed Aftsraadene. Derfor anser jeg det for en meget vigtig Ting at faa den privilegerede Valgret til Aftsraadene fjernet, og det vilde glæde mig, om den højtærede Minister, hvis Sind stadig svinger frem og tilbage mellem hans Vrede overfor den privilegerede Valgret og hans Uvillie til at tage fat paa disse Opgaver, vilde anvende sin Uvillie mod den privilegerede Valgret til at tage fat paa disse Ting, saa at han, da han ikke selv har stillet Forslag paa dette Omraade, støttede det Forslag, som er fremkommet fra vor

Side, og viste sit Parti, at man burde støtte det med fuld Styrke, og hurtigst muligt fik denne Sag op i Landstinget for at prøve paa at faa den gennemført overfor Landstinget.

Det har været sagt fra de Herrer Side, at vi tidligere have stillet os overfor den kommunale Valglov saaledes, at vi stemte mod den og nægtede, at der var noget Fremskridt i den. Dette er ikke rigtigt. Vi have aldrig nægtet, at den kommunale Valglov indeholder meget store Fremskridt, vort Parti har vel i sin Tid her i Tinget stemt imod den, men vi gjorde det ikke, fordi vi vare imod Fremskridtene, men fordi vi vare imod de Tilbageskridt, som ogsaa fandtes i Loven, og fordi man stod i en politisk Situation, hvor vi, hvis de Herrer havde staaet fast paa de demokratiske Anskuelser, som de i øvrigt forfægte i Tale og Program, vilde have været i Stand til at gennemføre et meget stort Fremskridt for en demokratisk Ordning paa disse Omraader. Vi have aldrig benægtet, at der er Fremskridt i Loven, og den Afstemning derimod, som vort Partis Repræsentanter i Tinget foretog, har aldrig været en Afstemning, som benægtede Fremskridtene i vedkommende Lov; men kun en Afstemning, som gik ud paa at konstatere, at vi vare imod de Tilbageskridt, der fandtes, og at vi misbilligede, at man ikke benyttede Situationen til at gennemføre meget betydeligere Fremskridt end dem, der i dette Tilfælde bleve gennemførte.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Nørhave) sagde saa dette, at det kunde ikke nytte noget at tage fat paa Forslaget, naar det var kommet privat, men at man maatte vente, til Regeringen forelagde Forslaget. Nu maa jeg sige, at efter at jeg har set de sidste Maaneders Udvikling her i Folketinget, har jeg det Indtryk, at skal man vente paa Regeringens Forslag, kommer man i hvert Tilfælde under den nuværende Regering til at vente noget længe. Den nuværende Regering — ja, der er jo et Medlem af den, som foreløbig har vist en vis Energi, jeg tænker paa den højtærede Kultusminister, men for dens øvrige Medlemmers Vedkommende og for Regeringen som Helhed kan det ikke nægtes, naar man ser paa Samlingens hidtidige Forløb, at saa har man Indtryk af, at de foreløbig ønske at slumre blidt og stille denne Samling igennem. Det er muligt, at de vaagne næste Efteraar — om det virkelig bliver Tilfældet, er vanskeligt at forudsige —, men foreløbig synes der jo ikke at være megen Udsigt til, at Regeringen skal tage Initiativet paa noget Om-